

Зарубіжні авторські зібрання

Джек

Лондон

Морський
ВОВК

Харків
«ФОЛІО»
2019

РОЗДІЛ I

Я не знаю, з чого почати. Іноді жартома я думаю, що в усьому винний Чарлі Ферасет. У нього була дача в Міл-Велі, під горою Томалпайс. Жив він там тільки взимку, коли приїздив туди відпочити й почитати на дозвіллі Ніцше та Шопенгауера. Коли наставало літо, він знову повертався до міста, щоб працювати не покладаючи рук у духоті й пилюці. Я мав звичку відвідувати його щосуботи після полудня й залишатися в нього до понеділка. Коли б у мене не було цієї звички, я б не опинився того пам'ятного січневого понеділка в бухті Сан-Франциско.

Не можна сказати, що судно, на якому я плив, було ненадійне: «Мартінес» робив тільки четвертий чи п'ятий рейс на переправі між Саусаліто та Сан-Франциско. Річ не в цьому. Небезпека крилася в густому тумані, що навис над бухтою, хоч мене, людину суходолу, він мало лякав. Справді, я пригадую, як спокійно я вмовився на палубі, просто під стерновою рубкою, і таємничість сірого туману опанувала мою уяву. Віяв свіжий бриз, і я довгенько був самотній серед вогкої півтемряви, — хоч і не зовсім, правда, бо неясно відчував присутність стерничого чи ще когось, чи не капітана, у скляній будці в мене над головою. Пригадую, я сидів і розважав про вигоди розподілу праці: мені не потрібно вивчати тумани, вітри, припливи та відпливи і взагалі мореплавство, аби відвідати свого приятеля, що живе по той бік затоки. Як це

добре, думав я, що люди мусять спеціалізуватися. Штурман і капітан знаються на своїм ділі, й знання їхні служать багатом тисячам людей, що так само, як і я, не знають ні моря, ні мореплавства. З іншого боку, замість витратити енергію на вивчення багатьох предметів, я мав можливість зосередити її на вивченні того, чим я цікавлюся, наприклад: яке місце посідає Едгар По в американській літературі. Між іншим, так називалася моя стаття у свіжому числі журналу «Атлантика». Піднявшись на корабель і проходячи по салону, я задоволено відзначив, що один огрядний добродій читає «Атлантику» якраз на сторінці, де надруковано мою статтю. Знову ж таки, це тільки завдяки розподілові праці та спеціальним знанням штурмана й капітана цей огрядний добродій мав змогу читати мою спеціальну статтю про Едгара По, доки його перевозили з Саусаліто до Сан-Франциско.

Якийсь червонолиций чоловік грюкнув дверима салону й загупав ногами по палубі, урвавши мої думки. Я саме обмірковував тему своєї нової статті, яку я хотів назвати «Необхідність свободи. В обороні митця». Червонолиций чоловік зиркнув у бік стернової рубки й повів очима навколо, вдивляючись у туман. Потім прошкандибав по палубі туди й назад (він, либонь, був на протезах) і зупинився біля мене, широко розставивши ноги. На його обличчі сяяла усмішка. Я не помилився, подумавши, що ця людина все своє життя прожила в морі.

— Від такої гидкої погоди люди передчасно сивіють, — сказав він, ледь кивнувши головою в бік стернової рубки.

— А мені здається, тут нема нічого складного, — відповів я. — Це просто, як двічі по два — чотири. Компас показує напрямок, а віддаль і швидкість відомі. Я сказав би, що це звичайнісінька арифметика, та й годі.

— Нічого складного! — перекривив мене чоловік. — Просто, як двічі по два — чотири! Звичайнісінька арифметика!

Тут він якось підтягся, відкинувся назад і зміряв мене поглядом.

— А що ви знаєте про відплив, що рветься тут крізь Золоті Ворота? — запитав або, радше, гримнув він. — Або

швидкість течії? А як відносить, га? Ось прислухайтеся. Чуєте? Це дзвонить буй. Ми йдемо просто на нього. О, бачте, міняють курс.

З туману долинув сумний дзвін. Я помітив, як стерничий хапливо закрутив штурвалом. Щойно бемкання дзвона чулося спереду, а тепер воно долидало вже збоку. Раптом хрипко заревів наш свисток, час від часу чути було й інші свистки, що долітали крізь туман з усіх боків.

— Якийсь пароплав, — сказав червонолиций, показуючи праворуч, звідки було чутно свистки. — А там що? Чуєте? Сурмлять у ріжок. Певно, якась шаланда. Гей, ви там, на шаланді, не ловіть гав! Так я й знав! Тепер хай попокрутяться!

Невидимий пароплав раз у раз подавав сигнали, і вони перепліталися з тривожними звуками рїжка.

— А тепер вони перемовляються, намагаючись розминутися, — вів далі червонолиций, як свистки раптом затихли.

Його обличчя сяяло й очі блищали від захоплення, коли він перекладав мову рїжків та сирен на звичайні слова.

— Ото сирена пароплава, що йде десь там ліворуч. А чуєте цей — у нього ніби жаба застрягла в горлянці. Здається, це парова шхуна, вона повзе назустріч відпливу.

Враз ми почули пронизливий різкий свист просто попереду і дуже близько від нас. На «Мартінесі» вдарили в гонг. Колеса нашого судна спинились, їхнє ритмічне ляпання по воді завмерло, потім вони знову залопотіли. Пронизливий різкий свист, подібний до сюрчання цвіркуна серед реву великих звірів, почувся крізь туман уже збоку, а скоро й зовсім затих. Я глянув на свого супутника за поясненням.

— Храбруватий катерець, — сказав він. — Я мало вже не хтів, щоб його, чортяку, потопили! Від таких буває велике лихо. А яка з них користь? Сяде в такий катерець якийсь шибеник і преться, наче дідько в пекло, дме у свою свиставку, переганяє інших та гука всьому світові, мовляв, це я йду, я не можу сам поберегтися, то тікайте з дороги! Бо, бачте, він іде! Хіба йому втямки, що таке проста ввічливість!

Мене тішив його нез'ясовний гнів, і доки він, обурений, ходив туди й сюди, я знову поринув у поезію туману. Справді, якоюсь поезією віяло від цієї мли, що не було їй кінця, ані краю. Вона таємниче нависла над землею, що невтомно кружляє в просторі. А люди, — ці світлячки й іскринки, одержимі жадобою діяльності, — мчать на своїх конях із кричі й дерева крізь саме серце таємниці, наосліп пробиваючись крізь Невідоме, та вигукують сміливі слова, аби заглушити внутрішній голос страху і непевності.

Голос мого сусіди повернув мене до дійсності. Мені стало смішно: адже я у своєму житті теж борсаюсь наосліп, думаючи, що з розплющеними очима лечу крізь таємницю...

— Еге! Хтось іде назустріч, — сказав він. — Чуєте? Та що як швидко. І просто на нас! Певно, нас іще не почув. Вітер-бо супротивний.

Міцний бриз віяв нам в обличчя. Я виразно почув свисток трохи попереду й десь збоку.

— Пасажирський? — спитав я.

Він кивнув головою.

— А який же ще так летітиме? — і засміявся. — Наші, певно, захвилювалися.

Я глянув угору. Капітан вистромив голову й плечі з рубки й пильно вдивлявся в туман, ніби намагаючись напруженням волі пронизати імлу. Обличчя його було занепокоєне, як і обличчя мого сусіди, що, підступивши до поручнів, утупив очі в бік невидимої небезпеки.

Усе сталося неймовірно швидко. Туман розійшовся, наче клином розколений, і перед нами з'явилася прова якогось пароплава з пасмами імлі пообіч, немовби то були водорості на пащеці в Левіафана. Я побачив стернову рубку й сивобородого чоловіка, що висунувся з неї по лікті. Він був у синій уніформі і, як я можу пригадати, цілком спокійний. За таких обставин спокій — то було жахливо. Цей чоловік, здавалося, слухняно виконував волю неблаганної Долі й незворушно чекав на удар. Він нахилився, спокійно й розважливо повів очима, наче точно визначав місце, куди припаде удар, і не

звернув ніякої уваги на те, що наш стерничий, побілівши з люті, закричав: «Що ви наробили?!»

Пригадуючи все це тепер, я переконаюся, що відповідь, власне, була зайва.

— За щось чіпляйтеся, й добре, — сказав мені червонолиций.

Він ураз охолонув і також ніби перейнявся неприродним спокоєм.

— Ви слухайте, як кричатимуть жінки! — сказав він якимсь сердито, наче йому було не первина зазнавати таких пригод.

Судна зіткнулися раніше, ніж я встиг послухатися його поради. Нас, мабуть, ударило посередині. Я нічого не бачив, чуже судно зникло з очей. «Мартінес» накренився, затріщала обшивка. Мене кинуло лежма на мокру палубу, і я ще й не підхопився, як почув жіночий крик. То був жахливий крик, що холодив душу. Мені стало страшно. Я пригадав, що в салоні багато рятувальних поясів, і кинувся туди, але натовп знавсінілих пасажирів у дверях відкинув мене геть назад. Що трапилося далі, за наступних кілька хвилин, я ніяк не можу пригадати, але добре пам'ятаю, що скидав рятувальні пояси з полиці над головами, а червонолиций чоловік одразу ж почав надягати їх на жінок, які билися в істериці. Моя пам'ять так виразно і яскраво відбила цю подію, що я бачу її, наче на малюнку. Ось, коли хочете, цей малюнок. Я можу його відтворити навіть і зараз.

Нерівні краї проломини в стіні салону, крізь яку вриваються сірі клубки туману; порожні лави, розкидані речі — клунки, саквояжі, парасольки та пледи, — все покинуте під час втечі; огрядний добродій, що читав мою статтю, надяг рятувальний пояс і, ще з журналом у руці, якимсь нудно й увередливо питає мене, чи є яка небезпека; червонолиций чоловік, що мужньо тупцює на своїх протезах і надягає рятувальні пояси всім, хто до нього підходить; і, нарешті, дикий лемент жінок.

Мої нерви не витримували того жіночого лементу. На мого червонолицького сусіду цей галас, певне, також впливав, бо перед очима мені постає ще одна картина, якої ніколи

я не забуду. Оглядний добродій, заховавши журнал у кишеню пальта, цікаво озирається навколо. Беспорядний натовп жінок з блідими перекривленими обличчями, з роззявленими ротами лементує, наче хор пропавших душ; мій сусіда, аж посинілий від люті, руки піднявши догори, в позі громовержця, кричить:

— Цитьте! Заткніть пельки!

Я пригадую, що від того видовища я зненацька зареготав, але за хвилину сам уже був мало не в істериці. Бо це ж були жінки мого кола, вони нагадували мені мою матір і сестер, вони боялися смерті, вони не хотіли вмирати. Я пригадую, що їхній лемент скидався на верещання свиней під різниковим ножом. Мене дуже вразила яскравість аналогії. Ці жінки, здатні до найвищих перечувань, до найніжніших почуттів, стояли, роззявивши роти, й лементували. Вони хотіли жити, але, беспорядні, як щури в пастці, тільки зчиняли лемент.

З жаху я кинувся на палубу. Мені стало зле, замлоіло під грудьми, і я сів на лавку. Невиразно, ніби в тумані, бачив я матросів, що метушились по палубі, чув, як вони кричали, силкуючись поспускати шлюпки. Все було точнісінько, як це пишуть у книжках. Заїдало талі. Все було несправне. Одну шлюпку спустили, не позабивавши чопів; коли жінки й діти посідали в неї, її залило водою і вона перекинулася. Другу шлюпку спустили тільки одним кінцем, другим вона зависла на телях, її покинули. Чужого пароплава, що спричинивсь до такого лиха, не було видно й сліду, хоч я чув, як матроси казали, що, безперечно, з того пароплава пошлють шлюпки допомогти нам.

Я зійшов на нижню палубу. «Мартінес» швидко тонув, вода була дуже близько. Багато пасажирів стрибало у воду. Ті, котрі борсались у воді, кричали, щоб їх підняли назад на пароплав. Але ніхто не звертав на них уваги. Зчинився крик, що ми тонемо. Мене теж пойняла загальна паніка, і разом з іншими я й собі скочив за борт. Як я опинився у воді, не пам'ятаю, але враз я зрозумів, чому ті з води так домагалися, щоб їх забрали знов на судно. Вода була холодна, жак